

новницытъ надъ тъмницытъ попыта го да ли може да види нѣкого си отъ заплѣнѣиъ.

— Кого? попыта вардіенинѣтъ. — Нѣкого си Евстатія Воитиди. — Тамамъ, набуталъ си го! отговори вардіенинѣтъ. — Защо? — Защото. — Молиъ ти ся, кажи ми. — Какво да ти кажъ, бре сынко. Тѣзи сутринѣ убиватъ одного отъ онѣзи що были заплѣни съ него. — Кого? — Нѣкого си Теодора Трипани. — Теодора Трипани ли? Теодора Трипани! приповтори Мацко смаянѣ. — Него. И за туй смислъ тѣй разшѣкали отъ одевѣ. Сега е при пашатѣ подѣ испытъ.

Мацко си мисляше, какво да прави.

Вардіенинѣтъ си замина и го остави като тряснатъ.

— Дѣто ще ся каже, думаше си въ себе си, Воитиди отиде, опрости ся! Убилъ човѣкъ. Ахъ, злочестина моя! Каква честь е тази моята честь! Сега до кого да ся отправиъ и на кого да ся примолѣ да стори, да направи да ся видѣ съ него.

Додѣ си мисляше това видѣ да минува по край него единъ човѣкъ, за когото му ся чиняше, като да го бѣ виждалъ нѣкъдѣ.

— Чувашъ ли, пріятелю, казва му. — Какво искашь? отвърнѣ та попыта той. — Искамъ да видѣмъ одного отъ заплѣнѣиъ. Какъ да сторѣ да го видѣмъ. Я ми понаучи. Ахъ, клѣтничко Гырджикъ, да ти нѣма сега тебе [тука. Познавашъ ли ты Гырджика? му казва онзи когото пыташе. — Хмъ! познавамъ ли го! Азъ ми ся струва че и тебе познавамъ и като да съмъ ти виждалъ нѣйдѣ. — Може. — Да не бѣдешъ отъ тридесѣтътъ и шестъ? — Тѣй ми ся чини. — Кога е тѣй, казвай, а бе брате. — Какво да ти кажъ? — Ще можешъ ли да направишь да влѣзѣмъ вътрѣ и да видѣмъ нѣкого си Евстатія Воитиди? — Много ли ти е потребатъ? Намѣрвамъ му колаитъ. — Ты си човѣкъ и по-